

Tradici neporušil ani poslední ročník Trapsavce. Opět dorazilo ze Slovenska několik velmi zajímavých příspěvků, opět se slovenská tvorba ocitla na stupních vítězů. Vybral jsem pro dnešní čtení dílka, která zůstala neoceněna, ale přesto za zveřejnění určitě stojí. Báseň je z kategorie poezie oldpsavců a povídka soutěžila v próze nad 23 let.

Krásné čtení

Webinet

pomedzi zvyšky vytrasených útržkov ticha
a črepov z rozbitých nádejí
na Pobreží Smädnej duše
sito času preosieva labyrint spomienok
vzdychom odplavených do Zátoky Zabudnutia
v nárazníkovej zóne
medzi divokosťou v srdci a zdivočením
v servisnej mase zarábačov
jazyk už zabúda na chuť poštových známok
a slnka, ktoré vychádza v srdci plnom retuší
pomaly, s prílivom, začínam tušiť
o všetkom na nete

Peter Sancho Košický

Hadia kráľovná

To ako vybrať sa z Hadieho Údolia na Brdy nie je len tak. Vlaky síce chodia ale trvá im to sakra dlho. Takže potrebný je obojstranne predĺžený víkend najlepšie na dva smery, čiže do Piatku aj do Pondelku. No ale je to zmena no a tá sa počíta takže sme tu, je to nádherná dažďová romantika a prázdne lesy.

November síce ešte nie je ale dušičkové počasie z nulovou viditeľnosťou evokuje jeho prítomnosť. Ideálny čas na návštevu výhľadne na Plešivci. Vzhľadom na spomenuté skutočnosti

musí byť každému jasné že primárnym cieľom nie je sýtenie duše malebnými výhľadmi ale naplnenie telesnej schránky pivným mocom nakoľko v spodnej časti vyššie spomenutej atrakcie sa nachádza bufet.

Po dosiahnutí vysnívaného vrcholu určite každého zaujmú grafity umiestnené na stene príručnej budovy.

„Tichánek, pozerám že tí vaši sprayeri rozširujú teritórium pôsobnosti“ . „A to né sprayeri“.

„Nie, nie jedná sa o zobrazenie mystických brdských bytostí“... „No pozerám že Profesor sa pripravil...tak“ . „No podľa jednej verzie tu neďaleko v Komorsku žili obri. Obor z Komorska mal dcéru do ktorej sa zabuchol obor z Plešivca. No a ako to býva trenice pre ženské a nakoniec nejaké to zmierenie, no ale je tu aj iná verzia ktorá to popisuje tak, že tá dcéra sa vydala za pána Plešivca a stala sa kňaznou celého kraja, Hadou kráľovnou. Jej insigniou bolo bronzové žezlo v podobe hada, ďalšou bronzová čelenka s príveskami a veštecký zlatý stôl. Sídlila v neďalekých krkavčích skalách kde stráži hadí poklad. Tam je zakliata na hada a možno ju spoznať podľa zlatej korunky. No a neodporúča sa brať jej tú korunku, lebo pár chlápok už na to údajne doplatilo. No ale nebude to až také márne, lebo občas sa údajne vyzlečie z hadej kože a zmení sa na riadnu cicu. No ale tiež je to dosť otázne, nakoľko jej objatie je smrteľné a zatiaľ to ešte nikto nerozchodil.“

„To znie ako riadna výzva, niečo pre nás z Hadieho Údolia“. „Asi si dávno nemal problém, ty ako odborník na komplikované vzťahy...“ No ale nič, je tu výhľadňa a pohľad na krígle s bielymi vrcholkami je po troch dňoch viac než neodolateľný, tak ideme na to.“

Vychutnávanie piva v daných podmienkach je značne rozpačité. Po šlapačke v daždivej práčovni by som si teplo vedel predstaviť aj inak, prítomie bufetu pocit chladu nijako nevylepší. No ale buď Bohu vďaka za tieto dary. Sme predsa v divočine a môžeme byť radi že nie je zatvorené. No ale tá baba čo tu obsluhuje, plavé vlasy spletené do dredov, štíhla postava, no a miesto očí vtesané smaragdy. Neznámemu tvorcovi hadej kráľovnej zrejme stála ako model. Alebo je to len tým svetlom?

„Máte tu nejak pusto“. „Kdo by jezdil v takovomhle počasí“. „To pivo“ „Idem to zobrať“.

Skriptum pohodené vedľa suvenírov nemôže nevzbudiť pozornosť, obzvlášť keď je to herpetológia. „Aj teba bavia ti plazivé potvorky?“ „Zkouška, už za týden“. „To je ešte fúra času, ináč tiež sa tomu tak trochu venujem ale viac menej sa zaujímam o užovky, ako ťa vlastne volajú.“ „V prúdku stojí Anežka ale ríkájú mi Zmije.“ „No to hádam nie, tak ahoj ja som Hadiar.“ Ten úsmev čo nasledoval bol snád' chladnejší ako ľad, dotyk pier počas zoznamovacieho bozku tento pocit ešte umocnil. „Ale tak s vretenicami mám tiež svoje skúsenosti, s kamarátom Rubínom sme za nimi chodili na Muráň. „Slišela sem o ňom, ale neměla sem to štěstí poznať ho osobně, prý už zemřel.“ „Je to už pár rokov, ale tie jeho najhadovitejšie miesta zostali, keby že chceš...“ A odrazu som mal pocit že za chladným až ľadovým úsmevom sa mihol akýsi plamienok. „Snad někdy.“

Zlá správa nemusí byť vždy zlá. Obzvlášť keď ti šéf uprostred leta povie že máš tri dni voľna. Údajne kôli auditu, ale to je v podstate jedno. Dôležitá je skutočnosť že nastal čas prevetrať Usku. A tak som to berem smerom do Hadieho Údolia a ďalej na Hrad. V tomto čase tam zvyknú bývať dobrovoľníci ktorí sa snažia o jeho vzkriesenie z ruín, ale tento rok sa termín posunul na pozdejšie takže je to tu ako v príbytku Šípkovej Ruženky. Ale nie celkom, pretože porozhadzovaný stavebný materiál evokuje skoré odkliatie.

Múrové jašterice si z tejto skutočnosti problém zjavne nerobia, nakoľko z ich plazivým rozumom je im jasné že dokiaľ jednu časť hradu ako tak upravia, ďalšia sa začne nanovo rozpadáť, no a tí

fajní archeologický entuziasti vždy vysekajú trnie a ony majú tým pádom priestor na vyhrievanie svojich telíčok.

Ale ako tak pozerám, nielen ony. Však kto by si už len bral plavky do Hadieho Údolia, a tak sa zo mňa nechtiac stáva šmírák a rozmýšľam ako na svoju prítomnosť, bez následkov upozorniť krásku len tak volne pohodenú na celte v spodnej bielizni, na najvyššej terase hradu.

Že by sladké drevo? Nie je to prvý anonymný koncert, koniec koncov treba mi cvičiť a „Píseň co mně učil Listopad „ uprostred leta. Fakt neviem čo ma to napadlo uprostred leta ale tá voľba bola správna.

Na konci tretej slohy sa objavila v strede gotického oblúku, s kráľovskou majestátnosťou a bol to zas ten chladnosrdečný úsmev ako vtedy...

Jasne je to ona, o jednu zimu krajšia, ale tomuto sa ozaj vraví že náhoda.

„Ahoj Vretnička“ „Jak? A jo ta vaše Slovenština. Ahoj.“ „Teda čakal by som tu hocikoho ale ty.“ „To víš, zadání diplomovky a empirický výskum nálezišť plazů, nic lepšího mně nemohlo potkat. Vandr a studium v jednom.“ „A darí sa?“ „Ale jo, už vím kterou píseň mně naučil Listopad“. „Fakt neviem čo ma to teraz napadlo ja...“ „Ale já to asi vím, tenkrát na Brdech...“

„Ale to bol ozaj už skoro November.“ „A snad chci aby se čas vrátil, neboli...“ Že by telepatia? Doteraz som fungoval v reále, ale je fakt že od tej doby čo som počul ten príbeh o Hadej Kráľovnej utekám občas z myšlienkami niekam za hranicu skutočna, no ale že by až tak? Nič treba si to užiť.

„Dokedy sa zdržíš?“ „Zíttra jedu na Muráň“. „Ale to máš pech, tiež tam mám namierené.“

„Tak to mně provedeš po těch hadích stezkách.“ „To vieš že hej, fleka už máš?“ „Zatím ne.“

„Takže by sme mohli prenocovať na fleku pod Sokolom, nejaké drevo od potlachu zostalo, a je to dokonca aj so sprchou, geologické vrty tlačia vodu bez poruchy a nonstop.“

„Tak jo.“

„Priložím ešte?“ „Ne pújdu si lehnout.“ „Ideš ku mne pod celtu?“ „Ne du na horu ,na poustevnu chci být sama.“ „Nebudeš sa báť?“ „Sem zvyklá.“ „Moc toho nenakecáš, u baby dost neobvyklé.“ „Zmije obvykle není ukecaná“. „Vlastne hej. Ale tak maj na pamäti že ak to chceme ráno stíhať, musíme si privstať.“ „Neboj, probouzím se, ze sluníčkem tak dobrou.“ „Dobrou noc.“ No a tomuto sa hovorí smola, či ako. Po dlhej dobe sám s babou v údolí, a takto nezvykle oddelene. Ale na druhej strane, nemusím meniť svoje rituály, však nie je všetkým dňom koniec.

Posledný večer neplánovaného a o to krajšieho túlania. S Vretničkou mi bolo perfektne a čumel som že čo všetko vie o plazoch. Ku mnohým skutočnostiam som sa doteraz nedostal, ale stále si držala veľký odstup. Nocovala vždy niekde zašitá, no čo asi sa bojí, ale zas...

„Nič v zlom ,ale ten spacák čo si si nechala na slnku je nepoužitelný, varoval som ťa, búrky tu prichádzajú v priebehu niekoľkých minút.“ „Zústanu do rána u ohně.“ „Blázníš, však máš pred sebou cestu, hodíme sa na celtu pod spacák, a nemusíš sa báť nebudem si dovoľovať ani ťa nepohryziem.“ „Ty mně né ale já...Co když nákej had nebo něco...“ Pár vretníc to mňa skúsilo, od istej doby to so mnou nerobí nič.“ „Ty jako že ?...“ „Nó, sérum proti hadiemu jedu už pár rokov zo sebou nenosím, ale po tom čo sme tu prežili...“ „Kecám, tak jo, ale já vlastně se žádným mužským ještě...“ „Bez obáv, niečo som slúbil!“

A vlastne som s tým tak v kútiku duše, po všetky tie dni počítal. Smaragdové oči odrážajúce sa v svetle sviečky a objatie pripomínajúce zovretie hada. Jemná pokožka s nádychom tajomnej vlhkosti až do nečakane rýchleho a hlbokého spánku.

Ráno keď som sa prebudil bola už pri ohni. „Snídaně, ale nechvátej, kafe je ještě hořký.“

„To som si čím zaslúžil?“ „Zasoužíš si toho mnohem víc, tedy esli budeš...“

Ako som sa tak napoly omámený vykotúlal spod spacáku padol mi zrak na dve nepatrné ranky na pravom ramene. „V noci sme mali návštevu. Divné, takomto počasí bývajú zalezené.“ „Já ti to říkala.“ „ Poslední rum, prolej si.“ „Dík, ale ja radšej...“

To objatie už bolo úplne o inom, rokmi krotená vášeň pretrhla hrádzu trepezlivosti a čas v tom momente prestal existovať, utopený v smaragdových zrkadlách rozpálených vášňou.

Lúčenia bývajú zväčša smutné, obzvlášť keď ide o čerstvú lásku. Ale zároveň to môže byť aj radosť. Taká tá zmes vône pražcov a závanu posledných okamihov s niekým kto je odrazu našou súčasťou má čo do seba.

„Příští měsíc sem tu zas ale jesli bys chtěl...“ „Asi sa objavím na Brdoch, to Zlaté dno nám minule nevydalo.“ „Tak jo, a abys na me nezapomněl....“

Do dlane mi vložila korunku zo žltého kovu, asi tak o veľkosti hadej hlavy.

Jan Šupák Nôžka